

no tinguin cap influència en les propietats bioquímiques anotades? La descoberta l'argon fou considerada com el triomf del tercer grau dels decimals, però aquesta situació no ha arribat encara per a la medicina clínica, i és d'homes de seny reconèixer el fet. Quina és la utilitat de remarcar que una droga determinada eleva la pressió sanguínia de 2 mm. quan una raó política pot elevar-la de 20 mm.? No vull rebaixar la importància de l'anàlisi en tot treball de recerca; això seria absurd. Però recerca vol dir correlació d'un gran nombre de fets amb control apropiat; no el lliurament d'un gran nombre de resultats, en una llista alarmant, a un malalt nerviós. Els balnearis continentals han començat per fer-ho i nosaltres tendim a seguir-los. Considero que això és fet principalment per tal d'impressionar el malalt, i això no és correcte, si hom té en compte que la impressió pot ésser dolenta.

No es funció del metge suggerir al malalt el mal estat de salut; això jo ho tinc per axiomàtic. De seguir-ho hom pot perdre alguns clients que creuen més interessant que se'ls digui que estan malalts, però així es fa més bé en el món. Tingueu com cosa certa que el pacient que us consulta—ho confessi o no—és que té por. Per tal causa és més suggestible, i la vostra actitud, sigui encoratjadora o a la inversa, pot afectar profundament el seu sistema nerviós autònom per culpa de les seves emocions, i per aquest motiu tota reacció química pot de fet ésser modificada. Nostra actitud influencia no sols els seus mecanismes químics, sinó que també modificaran l'efecte de les drogues que repletem. En això resta l'explicació científica del fet que el millor dels tòpics és la confiança.

Però un factor essencial de la confiança és la fe. El pacient ha de creure en vosaltres, en els vostres coneixements, la vostra curiositat, la vostra perspiciàcia. Heu de donar bones raons per aquesta fe i, per tal d'inspirar-la, cap aspecte del ha d'ésser negligit. *Moltes vegades l'èxit dels no professionals es deu a negligència en algun aspecte del metge.* L'osteopatia i el posar els ossos al seu lloc com manipulacions curanderils degueren la seva boga al deixament de la cirurgia manipulativa; l'homeopatia a l'enfarfec de drogues en temps passats i a la negligència de tractament expectatiu, i la Christian Science a l'actitud materialista de la medicina en el segle passat. Al meu juí, no obstant, els intrusos fan més mal per co-

missió que nosaltres podem fer per omisió. Això es deu a llur simplicitat de postulats. Però un fet dels mètodes heterodoxos és que empren tots la suggestió.

La malaltia orgànica no és tant comú com sovint exposem. Les sales dels hospitals, contenint casos seleccionats, donen un fals concepte en aquest sentit. Preguntats alguns confreres sobre el percentatge de malalts funcionals que veuen en llurs consultes, m'han contestat uns que el 40 per cent, arribant altres al 75 per cent. És dir que un gran nombre, de la meitat a tres quartes parts, són pacients que troben dificultat a adaptar-se al seu medi. Pot ésser culpa del medi, però pot ésser dels malalts mateixos. En el camp de malalties orgàniques una lesió valvular del cor pot ésser compensada per la hipertrofia cardíaca o pot no compensar-se, venint dilatació cardíaca. De la mateixa manera la inferioritat d'un òrgan pot determinar l'actitud de l'home envers la vida. Un error de refracció que Turner pogué compensar esdevenint un gran colorista, pot portar un psico-neuròtic a una ceguera simulada. Els trastorns que un ésser normal apreciarà en el seu just valor, pot en un anormal nerviós portar a extremes conseqüències d'aïllament o de suïcidi.

Jo no vull condemnar-lo; el seu medi extern pot, en efecte, ésser avui difícil. No és sorprenent que hi hagi persones que trobin difícil d'adaptar-se a condicions que canvien tan ràpidament. A més, la vella sensació de seguretat s'ha fet escàpola. Car no és sols la prosperitat material la que està en perill; és la llibertat de pensament que està en perill per un retorn de mentalitat medieval. M'he fixat especialment en unes paraules de H. G. Wells; l'estat present em sembla més que altra cosa la rebel·lió de la xabacana taujaneria contra la civilització. El remei, per aquests mals de l'Estat i pels de l'individu és el mateix: augmentar el coneixement de sí mateix.

El metge general que vagi amb els ulls oberts per tal de captar l'aspecte psicològic de la malaltia. Augmentarà moltíssim la seva eficàcia. Els més senzills mètodes d'Adler no han d'ésser pel metge que ho vulgui molt difícils d'adquirir i no causaran tampoc, com altres, molta despesa de temps.

Un psicòleg nord-americà va dir una vegada a Adler: "Si no heu parlat gens de psicologia! Tot el que heu dit és pur sentit comú. A la qual cosa